Pod opálovým nebem

Fiona McArthur

KLOKAN

AL press

edice KLOKAN

Copyright © Fiona McArthur, 2025.
Translation © Soňa Tobiášová, 2026
First published by Penguin Books in 2025.
This edition published by arrangement
with Penguin Random House Australia Pty Ltd
Kristin Olson Literary Agency.
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE LIGHTNING RIDGE LADIES
vydaného v roce 2025 nakladatelstvím Peguin Books
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Filip Šmalec
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-819-7

Věnováno městu Lightning Ridge –
osadě v australské pustině,
zbudované na snech a charakterech lidí.

Kapitola 1

Bella

Vyřazená stavební míchačka stála přesně na tom místě, jak popsala švagrová Riley. Pro Bellu to byl jediný orientační bod a znamení, že musí sjet z dálnice. Neumělý, jasně modrý nápis na bubnu vozidla oznamoval, že dorazila do Lightning Ridge. Pod ním si přečetla i dodatek, že jde o „Kraj černých opálů“, tedy důvod, proč město v rozpálené pustině vůbec vzniklo.

Bella Greyová zastavila na odpočivadle a stáhla okénko. Do auta se ihned začalo tlačit neúprosné horko, ona však chvíli nehybně zírala na slova na míchačce.

Konečně tedy dorazila tam, kde její dvojče – bratra Williama – spatřili naposled živého. Z tichého zamyšlení ji probral rachot černého motocyklu. Ze zatáčky směrem k městu proplul Harley Davidson a Bella se zadívala na široká ramena zakloněného jezdce. Starší bratr Konrad je kdysi s Williamem svezl na motorce, ale ta se tomuhle stroji rozhodně nepodobala.

Když jezdec zmizel, Bella stočila oči zpět k nápisu a povzdychla si. Osm hodin jízdy, aby spatřila jméno, jehož se obávala. V nočních můrách tohle místo navštívila mnohokrát a bylo vždy spojené s bolestnou rodinnou ztrátou.

Lightning Ridge. Městečko, kde si William před třemi lety vzal život a odkud se teď Konrad chtěl odstěhovat a zařídit si s novomanželkou nový život jinde. Konrad už byl stejně jako rodiče připravený přijmout, že je William nadobro pryč, dokonce navrhl, aby uspořádali vzpomínkovou akci u příležitosti třetího výročí bratrova zmizení. A to přesto, že se Williamovo tělo nikdy nenašlo a pohřbili jenom prázdnou rakev.

Dnes by Williamovi bylo třicet, stejně jako jí.

Bella se však na Konrada nedokázala zlobit. Strávil v Lightning Ridge celé ty tři roky a žil tu i několik měsíců před Williamovou smrtí, kdy se o bratra všichni strachovali. A tak byla najednou tady – přinucená opustit ty podivné mrákoty kvůli Konradovým životním plánům. Ona ale rozhodně nenechá Williama jen tak odejít bez pokusu o vlastní vyšetřování.

Což byl důvod, proč souhlasila, že převezme bratrovy pacienty a celou jeho praxi v pustině uprostřed Nového Jižního Walesu. Konrad si už skutečně potřeboval vzít volno a měl nárok na opožděné líbánky s Riley, než se spolu vrátí do Sydney. Rodiče však svým krokem pěkně vyděsila, zvlášť když je tohle zapadlé město připravilo o mladšího syna.

Jenomže Bella – na rozdíl od Konrada – na rozlučkovou akci připravená nebyla.

Potřebovala vidět Williamovo tělo. Zjistit, proč to udělal. William nemohl zemřít jen tak, říkala si neustále, byl na to příliš mladý. Bohužel to už neznělo tak přesvědčivě jako dřív, zvlášť když se rozhlížela po rozpálené, pusté krajině, poseté sluncem opékanými skalisky. Jak by v té poušti mohl někdo ztracený přežít celé roky?

Potřebovala prostě nějaké řešení nebo průlom a přesun do Lightning Ridge bylo to jediné, co se nabízelo. Když vyjela zpět na silnici, horký vzduch jí zavanul do tváře jako lítostivý šepot a pak v blízkém křoví zaslechla šramot. Na takovýhle průlom tedy nemyslela. Zvuk totiž hned doplnil divoký

pohyb, když z řídkého porostu vyskočil statný emu a rozběhl se souběžně s autem vedle okýnka. Bella měla náhle srdce až v krku.

Bože dobrý – jak je blízko! Taková rychlost, svalnaté tělo, mávající hnědá křídla. Bella stiskla volant pevněji a sundala nohu z plynu. Nelétavý pták se jí pořád držel a mocné pařáty na suché zemi vydávaly zvuky podobné práskání biče. Zatracená potvora! Emu sice upíral žluté oči před sebe, přesto se zdálo, že ji po straně pozoruje a je připravený vyrazit jejím směrem.

Po chvilce se naštěstí rozhodl odbočit a zmizet zpátky v křoví. Nastalo ticho.

Bella stále slyšela svoje splašené srdce. Pitomí emuové. Teď už se bála spustit oči ze silnice, kdyby se objevil nějaký další.

Vždyť ona je městská holka, nebo aspoň taková, co vyrostla v civilizovaném, poměrně velkém přímořském Port Macquarie. Tohle místo se proti němu zdálo opuštěné, vyschlé a na první pohled nebezpečné. Doma jen zřídka narazila na nějakého klokana, a na strašidelného emu nikdy. William by se jí nejspíš smál, kdyby viděl, jak zuřivě teď svírá volant.

Možná se vážně zbláznila, že se uvolila vystřídat bratra v ordinaci. Jenže už je pozdě litovat, když na to jednou kývla. Vždyť se jí vlastně dostalo náležitého přivítání v divočině – vítejte, vedoucí lékařko malého střediska zvaného Outback Practice at Lightning.

Třeba ji tahle změna nějak vrátí zpátky do života. Možná to bude ona – zase ten záchvěv marných nadějí – kdo zjistí něco víc o Williamově podivném zmizení. Ale bratrovi ani rodičům – lékařům na penzi – nic takového raději neřekla, nic by tím nezískala, nanejvýš by ji mnohomluvně litovali.

Další emuové se už neobjevili; Bella se trochu zklidnila a přidala plyn. Když projížděla podél nízkých holých kopců a prořídlých stromů, všimla si nápisů připevněných k jejich kmenům, inzerujícím opály, ubytování nebo prohlídky

turistických atrakcí. Jako by vjížděla do australského Las Vegas… jen navíc s emui.

Zadívala se na stav nádrže. Naposled tankovala v Moree a už zas byla skoro na dně. Kruci, její AWD snad ještě nikdy nejelo osm hodin v kuse – ale připustila si, že tak daleko od tíživého domácího žalu se přece jen cítí o něco líp.

Neměla se po Williamově zmizení vracet domů k rodičům…

Tu myšlenku zas Bella rychle zahnala. Její život se prostě na několik let zastavil, a tak, aby zapomněla na bolest, se o to víc vrhla do práce, odstřihla se od přátel nebo možnosti nějakého seznámení.

Dlouhá cesta byla přece jen výzva. Stovky kilometrů po rovných, poloprázdných silnicích ve volné krajině urazila v podstatě o samotě. Postupně přibývalo tiráků s nákladem bavlny, ale ubývalo domů a lidí.

Ale změna je přece dobrá věc. Nebo ne?

Když skutečně vjela do města, zadívala se na další poutač – tentokrát šlo o dodávku usazenou na rozeklaném stromě, což bylo skutečně neobvyklé – a pak zastavila na kryté benzince, která vypadala docela normálně.

V okně se objevila starší bělovlasá paní, a když kývla na pozdrav, Bella jí to oplatila. Věděla od švagrové Riley, že tahle Desiree z benzinky je známá jako krotitelka motorů a taky ví všechno o lidech z města.

Bella tedy vystoupila, a když tankovala, užila si na chvíli skutečného horka centrální Austrálie. A to bylo ještě jaro, tedy půlka října, a nějakých třicet stupňů ve stínu.

Pak zavřela nádrž a cestou dovnitř se ještě rozhlédla po okolí: viděla jakési stavební jeřáby, podivné důlní náklaďáky, pár autovraků a pak už jen dodávku ve větvích stromu. Místo působilo jako skutečný zapadákov; Bella si odtáhla

límec přilepený potem ke krku a vešla do malé klimatizované prodejny.

Hned jak se objevila, Desiree za přepážkou zvedla hlavu a pronesla: „Sestra doktora Konrada."

Bella se usmála – Riley měla zase pravdu. „Trefila jste to. Vy jste jistě Desiree, ale rovnou se omlouvám, moc si z té svatby nepamatuju." Celou tu akci prožila jako v mlze kvůli tomu, že se nedokázala srovnat s tím, že tam s nimi není William. Riley ale byla nadšená z toho, že se na obřad do Sydney vypravilo tolik lidí z Lightning Ridge.

I proto teď Bella musela přijet za nimi. Byla na řadě. „Ano, jsem to já. Jmenuju se Bella. Vypadám snad jako Konrad?"

Majitelka autoopravny vybavené i benzinovou pumpou vypadala, jako by tu na prudkém slunci strávila celých sedmdesát let. „Ne, spíš jako William," odpověděla, ale pak sebou trhla a vzala si od Belly, která naopak znehybněla, kartu.

Bella vzdychla a pokusila se o úsměv. „No, vždyť je to moje dvojče." Tedy bylo. Měla přece říct *bylo*. Bolestný okamžik rychle překonala, protože to koneckonců trénovala už poměrně dlouho. „Ráda vás zase vidím, Desiree."

Ženě za pultem se očividně ulevilo. „Zrovna jste dorazila?"

„No jo." Bella si vzala zpět kartu.

„Chcete účtenku?"

„Ne, díky."

„Tak vítejte v Ridge. Vidíte ten žlutý jeřáb támhle přes ulici? Jeďte dál nahoru ulicí a doktoři z OPAL sídlí před zatáčkou pod kopcem. Parkuje se tam na dvoře za budovou."

Bella přikývla. „Děkuju. To jsem přesně potřebovala vědět."

„Není zač. Popovídáme si víc, až si po cestě trochu odpočinete." Což asi znamenalo, že Bella vypadá přesně tak mizerně, jak se cítí. „Doktor Konrad a doktorka Riley nám budou chybět, až odjedou," dodala Desiree.

To Belle taky. „Oni se vrátí." Nebo v to aspoň doufala. Ještě staré paní zamávala, vrátila se do auta a nastartovala.

Pečlivě se rozhlédla na obě strany prázdné silnice, potom ji přejela – tady ve špičce nejspíš neuvázne – a vyrazila vzhůru ulicí, kam jí Desiree ukázala.

Po levé straně minula rohový krámek s opály. Měl velká okna a dřevěnou verandu – klasický rustikální styl, jaký se pro hornické město hodil. Od krámku směrem na kopec se táhla řada chatek a pak už se objevil nápis na lékařském středisku. Hned vedle byla k vidění ohrada plná vraků, jíž si Bella všimla už před chvílí.

Pohlédla na nápis Outback Practice at Lightning, zkráceně tedy OPAL, jak hned pochopila, a pousmála se. Když objela budovu, uviděla řadu pokojů, jaké mívají v motelech. Její bratr je očividně posledních pár měsíců renovoval. Ještě než vypnula motor, jedny ze dveří se rozlétly a Konrad ji zdravil mávnutím, jako by odháněl mouchy – jeho známé gesto.

Bellina blonďatá rodinka. Ona a William měli vlasy spíš medové, zato Konrad byl platinově blond. I jejich rodiče mívali v mládí velmi světlé vlasy, ale pouze Konrad vypadal jako germánský typ, přestože Bella nikdy neslyšela o tom, že by jejich rodina měla evropské kořeny. Riley jednou prohodila, že jí manžel připomíná Thora, tedy toho australského herce, co ho představoval.

„Vypadáš jako rozcuchaný Viking," zvolala Bella místo pozdravu. Byla to pravda – už kvůli jasně modrým očím a ostře řezané tváři. Ihned ji zaplavila něha. Velký brácha pro ni byl obr s jemným srdcem.

„Baby Belle, vítej v Ridge!" Konrad už stál u auta, a sotva vystoupila, pevně ji sevřel v náručí.

„Nejsem snad kulatý syreček," odfrkla si Bella a zvedla k němu hlavu. Vzpomněla si totiž na oblé kousky eidamu balené ve voskovém papíře.

„Že ne? Vždyť sis dokonce oblíkla červenou."

Zasmála se a objala ho ještě jednou. „Říkej mi radši Bello."

„Už si tě zas dobírá?" Vedle manžela se objevila Riley a objala je oba. Byla také vysoká, třebaže ne jako Konrad,

ale Bellu převyšovala téměř o deset centimetrů. Rudé vlasy nosila zastřižené rovně pod ušima a zelenýma očima si Bellu pozorně prohlédla – snad aby odhadla její náladu, únavu či celkový stav. Výjimečná lékařka Riley. Konrad byl nejlepší kluk, jakého Bella znala, ale Riley považovala za nejchytřejší děvče na světě. A oba je k smrti milovala.

Smrt. William jí neříkal Baby Bell, ale Tinkerbell, podle víly Zvonilky. Bella si vzdychla a odtáhla se, protože ji dobrá nálada začala opouštět. „Takže ahoj, lidi. Ráda vás vidím. Vypadáte dobře." Ale po jejich vřelém uvítání to vyznělo trochu odtažitě.

Riley hned přimhouřila oči, protože té nic neuniklo. „Pojď dál, uvařím čaj. Dej Konradovi klíče a on ti vynosí kufry do čísla tři, to je hned vedle nás, a auto zase zamkne."

Bella si vzala jenom telefon, ostatní nechala na bratrovi, a vešla za švagrovou do čísla dvě. Mátově zelený interiér se zdál supermoderní, šlo o velký pokoj propojený s kuchyňským koutem, a podle toho, co už Bella o renovaci slyšela, ložnici a koupelnu zbudovali v sousedním pokoji bývalého motelu.

Riley natočila vodu do velké čajové konvice. „Ty jsi přijela a já odjíždím. Ty vybaluješ, já se pakuju. Je mi moc líto, že se tu s tebou nemůžu zdržet."

Riley na středisko v Ridge dojížděla jednou za šest týdnů, jinak pracovala převážně v Sydney, kde byla partnerkou na význačné porodnické a výzkumné klinice. Požádali ji dokonce, aby ten rok, na havajském Světovém kongresu gynekologie a porodnictví, přednášela o neplodnosti. Bella tušila, že v následujících týdnech čeká Riley spousta práce, a rozhodně ji tu dál nemůže opatrovat.

„Jistě se už nemůžeš dočkat dovolené." Měli s Konradem přece v plánu odjet na líbánky, jen co konference skončí.

Riley nesla konvici ke stolu a dlouze si přitom vydechla. „To je pravda. Už to volno vážně potřebuju."

Bella také přesun do Ridge odkládala kvůli nedokončené práci v Port Macquarie, a tak na ni ti dva čekali o týden déle. „Jsem ale moc ráda, že tady se mnou Konrad ještě pár dní zůstane, aby mi vysvětlil, jak to tu chodí."

„Já taky. Tohle je to nejmenší, co můžeme udělat, když ses rozhodla to vzít za nás." Riley nalévala čaj. „Tak jak se daří? Ještě toho rozhodnutí nelituješ?"

To je tak snadno čitelná? „Vypadám tak?"

„Hm, něco se s tebou děje."

Bella pokrčila rameny a znovu pocítila starou tíhu. „Nebudu lhát, že jsem po cestě nezačala pochybovat. Už zase víc myslím na Williama, a to dost bolí." Smutně se usmála, právě když vešel Konrad a položil klíčky od auta na stůl. „Ani mi ho Desiree nemusela připomínat, hned jak jsem přijela. Prý vypadám jako on."

Riley překvapeně zamrkala, zvedla oči k manželovi, ale stále mluvila na Bellu. „To že řekla Desiree? To se jí nepodobá. Muselo ji dost rozhodit, když tě uviděla. Ona se obvykle k ničemu nevyjadřuje."

Konrad přikývl. „To je pravda. Nebo ji předtím rozhodilo něco jiného. Je mi líto, jestli ti to nebylo příjemné. Jistě to tak nemyslela."

Bella mávla rukou. „O nic nejde. Jsem radši, když si na Williama lidi vzpomenou, než kdyby dělali, že neexistoval." To jim však hned připomnělo i nápad na poslední rozloučení.

Konrad se vzápětí ozval jemněji. „Potřebuju to tady nějak uzavřít, hlavně kvůli sobě, to přiznávám – proto jsem to navrhl." Zadíval se sestře do očí, jako by jí četl myšlenky.

Riley ho plácla po rameni. „Sedni si, lásko." A usmála se na Bellu. „Ty máš ráda čaj se spoustou mléka, že?" Pak před ni postavila hrnek s čajem.

„Máš dobrou paměť. A takhle je to perfektní, díky."

„Pamatovat si věci je můj modus operandi." Riley se posadila vedle manžela.

Bella se rozhlédla po neobyčejně prostorném bytě. „Moc se mi to tu líbí. Je to vzdušnější, než by se zvenčí zdálo."

Riley přikývla. „Ten pokoj, kde předtím Konrad bydlel, byl moc maličký. Když jsme pochopili, že tu zůstaneme déle, zabavili jsme se i tou přestavbou. Docela legrace. Spojili jsme šest malých pokojů do tří obytných jednotek a vybavení nakoupili on-line."

„Všechno navrhla Riley," dodal Konrad a mávl rukou do prostoru. „Já jsem zapojil akorát svaly."

„A taky jsou to supr svaly, lásko moje." Riley poplácala manžela po mocném bicepsu a znovu vlídně pohlédla na Bellu. „A jak se mají rodiče?"

„Dobře. Prý se za mnou přijedou podívat, až se trochu usadím." Věděla, že to neudělají, dokud je nepozve, přestože měli obavy z toho, že se stěhuje na místo, kde zemřel William.

Riley zazvonil mobil, a tak s omluvou vstala a odešla vzít hovor do přilehlé místnosti, nejspíš ložnice.

Konrad se při zmínce o rodičích hned rozzářil. „To je bezva nápad. Už tu mám dokončené tři obytné jednotky. Můžeš je provést po Ridge. A neboj, v neděli ti všechno ukážu, takže než přijedou, budeš vědět, kde tu co najdeš."

Vtom se ozval Konradův telefon. „Promiň, mě shánějí taky." Vstal, přešel s mobilem k oknu a Bella u stolu osaměla.

Bude tu sama, no ano. Až koncem týdne odjede i bratr, nebude mít během osamělých večerů po práci žádné rozptýlení. Možná rodiče nakonec pozve na návštěvu jenom z čirého zoufalství.

Proč vlastně svolila, že tady bude pracovat? Tedy kromě toho, že všechna venkovská města nutně potřebovala lékaře? Ona měla přece ještě jiný důvod. Narovnala se v ramenou, aby se nehrbila pod neustálou tíhou ztráty svého dvojčete. Tady přišla o část sama sebe a rozluštění Williamova tragického konce tu někde musí najít. Odpovědi tu jistě někde čekají.

A teď ji zas pálily oči a zápěstím si třela místo na hrudi, kde cítila prázdno od chvíle, kdy William před dvěma a půl roky odešel. Třicet dva měsíců, sto třicet devět týdnů, devět set sedmdesát tři dní.

Odešel. Zemřel. Spáchal sebevraždu. Nechal jim jen lístek, že jeho tělo nikdy nenajdou. A oni ho skutečně *nenašli,* i navzdory nekonečnému pátrání v opuštěných dolech kolem města Ridge. Jak měla tedy přijmout, že je skutečně mrtvý?

Chyběl jí, jako by přišla o nohu nebo ruku. Lidé často říkají, že mezi dvojčaty existuje zvláštní spojení, podle Belly však šlo o něco mnohem silnějšího. Jenže tentokrát v momentě, kdy zmizel, necítila, že se něco stalo, i když v knihách se píše opak. Nedošlo na žádné propojení, jako to bývalo v dětství, kdy třeba věděla, jaký druh zmrzliny si bratr vybere, nebo vycítila, že se zranil. Nebo když předem vycítila, že jí za chvíli zavolá. Neozval se už skoro tři roky.

Ticho v jejím srdci znamenalo, že jeho odchod nemůže docela popřít. Žal ji tížil každičký den a ve snech s ním mluvila téměř každou noc. Nic z toho ale neutišilo její potřebu zjistit, co se stalo. Proč? Kdy a jak?

Potřebovala to pochopit. Odpustit. A jednoho dne pak třeba přijme, že ji její dvojče opustilo. Na místě, kde ho naposled viděli živého, snad přece jen zjistí něco víc.

Konrad bohužel na důvod Williamovy sebevraždy nepřišel. Věděla, že po něm neskutečně dlouho pátral. Zaplatil dokonce drony, aby prohlédly důlní šachty. Najal horníky, aby systematicky pročesali opálová pole. Všechno bez výsledku. Bylo tu prostě příliš mnoho starých, nepoužívaných šachet, a to ve všech směrech od města. Belle – a vlastně celé Williamově rodině a přátelům – zbyla jen spousta nezodpovězených otázek, když se našel jeho poslední vzkaz.

Konrad se jí svěřil, že se mu po Williamově smrti několikrát zdálo, jak k němu bratr ze tmy natahuje bledou ruku. Jako by selhal a zklamal mladšího brášku, za nímž přijel,

aby ho podpořil. Nikdo ho samozřejmě neobviňoval, Konrad si dával sám za vinu, že té tragédii nedokázal zabránit.

Už proto si zasloužil trochu štěstí po manželčině boku. Nesl největší tíhu viny, ale byl připravený pokračovat ve svém životě. Bella by však poslední rozloučení ještě nezvládla.

Konrad potřebuje svoje líbánky. Potřebuje nový život. Proto si nikdy nebude stěžovat, že starší bratr odjel. Ona zas nebyla šťastná v Port Macquarie. Už dva a půl roku nemohla nalézt klid, což rozhodně nepomáhalo ani rodičům, protože jim ztrátu dítěte každý den připomínala.

V Lightning Ridge aspoň najde lidi, kteří si Williama pamatují, a možná nakonec přece jenom zjistí, co se mu stalo. Nebo jen něco málo, aspoň pár ověřitelných údajů, než to na posledním rozloučení definitivně vzdá.

Kapitola 2

Meesha

Tamika Kerrisonová, pro přátele a zákazníky klenotnictví Duhové opály jen Meesha, zašla do trezoru v zadní části krámku pro tác s drahými kameny. Většinu z nich už obrousila a vyleštila, jiné se ještě podobaly barevným hrudkám hlíny, které na svůj den teprve čekají. Dalším se říkalo žilné opály, což byly lesklé řezy vyňaté z horniny, jejíž pukliny vyplnily.

Meesha našpulila rty a přejela prsty po několika vhodných kandidátech.

„Kruci," zamumlala, když ty opaleskující kameny otáčela v prstech. Bude si muset znovu promyslet, jaký z nich zvolí jako středobod šperku, o němž uvažovala.

Pro náhrdelník na delším řetízku potřebovala něco unikátního a žádný z těch kamenů neměl ten správný tvar. Chtěla se pustit do návrhu, o němž uvažovala, ale bude muset dělat něco jiného a počkat si na skutečně originální kámen.

Zklamaně se zamračila. Když v Lightning Ridge začala podnikat, množství a kvalita opálů, co tu na ni čekaly, byly ohromující.

Teď ale zoufale potřebovala získat mnohem víc surových kamenů od místních kopáčů, zvlášť jestli se letos chce dostat na veletrh ve Státech, kde by svoje výrobky představila.

Další sen, no ano, jenže dřív taky nevěřila, že si jednou v Ridge otevře vlastní návrhářskou dílnu s obchodem, a už tři

roky je z ní samostatná podnikatelka. Vést podobný obchod je sice dost osamělá činnost a na přátele a společenský život nezbývá čas, profesně je to však velmi uspokojující.

Za což vděčí dědečkovi a jeho zálibě, jeho bruskám a leštičkám v maličkém krámku, který si zřídil na pobřeží. V poslední vůli odkázal nářadí, sbírky kamenů i lásku k nim právě Meeshe a svůj dům v South West Rock zas starší sestře Luci. Meesha však nikdy nepochybovala o tom, že ona dostala to lepší.

Město Lightning Ridge bylo odjakživa nalezištěm vzácných černých opálů, jenže v poslední době to tak nevypadalo. Zatím nechápala, proč jejich zdroje začaly vysychat. A když se ve městě snažila dozvědět, co se s těmi výjimečnými kameny stalo, setkávala se jen s rozpačitým mlčením.

V pátek večer na schůzce klubu Dámy z Lightning Ridge si musí znova promluvit s Desiree. Ta ví všechno, jak každý říká, i když i ona se poslední rok zdá trochu tajnůstkářská. Nebo to může zkusit u TJ – mohutného chlapa známého svou houževnatostí; TJ má svůj claim a už jí prodal spoustu kamenů, jenže s lidmi si moc povídat nechce.

Meesha si tedy prozatím vybrala jeden velký a dva malé opály ve stejném modrém odstínu. Kameny umístila pod otočnou lampu na pracovní stůl, zbytek vrátila do sejfu a zase ho zamkla. Když se vrátila ke stolu, cítila, jak jí v prsou narůstá známý vzrušující pocit.

Tuhle část své práce milovala.

Ještě v rychlosti načrtla výsledný šperk, přičemž se soustředila na barvu a dojem, jakým kameny působí. Už se rozhodla, že tyhle namodralé nakonec usadí do stříbra místo do zlata.

Vtom začal telefon hlasitě vyhrávat skladbu ‚By the Seaside'. Takže volá Luci.

„Ahoj, ségra. Jaký je dneska oceán?" Takhle se Meesha obvykle ohlašovala, protože Lightning Ridge ležel sedm set kilometrů daleko od pobřeží, kde žila Luci.

„Včera v noci byl až moc hlučný. Bouřil celé hodiny. Jaká je dneska drsná pustina?“ odpověděla Luci jako obyčejně. Něco v jejím hlase však bylo jiné a Meesha se zamračila.

„Pořád drsná. Zrovna jsem se pustila do výroby nového kousku. Ale ty zníš nějak smutně. Stalo se něco?“

„Velká životní změna.“

„Aha?“ Kruci. Meesha se kousla do rtu. Luci si v poslední době užila změn na šest lidských životů. Především neplánovaně otěhotněla. Další vzrušení už tedy rozhodně nepotřebovala.

„Batte se vrátil do Brazílie,“ řekla Luci s fatální konečností a taky jistou hořkostí v hlase. Meesha se sykavě nadechla.

„A kam přesně?“

„K matce. Je po všem. Čtyři ztracené roky života.“

Batte. Meesha to jméno vyslovila v duchu – vždycky se jí zdálo podivné. „A kruci. To je mi moc líto, Luci. Můžu pro tebe něco udělat?“

„Myslím, že tě potřebuju,“ řekla Luci tišeji a Meesha tomu rozuměla – také měla chuť sestru pevně obejmout. Jedna druhou vždycky podporovaly.

Luci zašeptala: „Nevadilo by ti, kdybych se k tobě na nějaký čas rozjela?“

Páni, nebylo by skvělé mít v Ridge ségru? To jediné jí na městě, kde žila, vadilo – neměla tam Luci. „Ale jistě, to bude super! Jen přijeď a zůstaň, jak dlouho budeš chtít. Třeba navždycky…“ Na moment se zamyslela. „Hm, vlastně budeš muset odjet kvůli porodu… ale potom se můžeš vrátit!“

„Já vím. Napadlo mě, že bych si najala ten sousední dvojdomek. Tenhle dům bych zatím pronajala, abych se mohla rozhodnout, co s ním, až někdy pak…“

„Ode mě si nic najímat nemusíš.“

„Ale ano. Vždyť dostanu nájemné za dům tady. To by nebylo fér. Nejsem na tom přece tak špatně.“ Luci nikdy nestála o lítost druhých a Meesha to chápala. Nebude tedy

sestru litovat, ale spíš obdivovat, podporovat a milovat bez podmínek.

„Tak fajn," ustoupila, ale věděla, že si určitě neřekne o vysoké nájemné.

„Prima. Zvlášť když to tam budu chtít trochu zrenovovat."

„Jistě. Cokoli budeš chtít." Meesha pomyslela na Erica, kamaráda, který jí pomáhal s úpravou obchodu a dílny – bude jistě k dispozici i Luci. „O někom bych věděla." Po chvilce jemněji dodala: „A proč to mezi vámi teda skončilo?"

Luci vzdychla. „Kvůli děcku, Meesh. Batte nezvládl představu, že by se stal otcem. A já zas představu, že nezvládá ani to pomyšlení. Na to, abych dělala mámu i jemu, bych už sílu neměla. Tak jsem řekla, ať radši jde."

Meesha zavřela oči a zavrtěla hlavou. „Nemůžu uvěřit, že vás oba opustil."

„Kdyby jen opustil…" Luci si pohoršeně odfrkla, ale bylo znát, že je zraněná. „Když jsem mu dala na vybranou, přímo vystřelil z domu. Prý to tak bude lepší. Ani se pořádně nerozloučil."

Meesha si promnula místo nad ňadry. Batte byl to rozmazlený kluk, ale věřila, že Luci skutečně miluje. „To je mi líto."

Luci si odfoukla. „No jo. Už je to tak. Nějakou dobu se k tomu asi schylovalo."

„OK," reagovala Meesha a nasadila praktičtější tón. „Takže ty za mnou přijedeš i s Plutem. Teda přiletíš. A kdy přesně?" Bude si muset objednat uklízecí četu z maringotek, aby ten druhý domek dala do pořádku, protože ona je většinu dne ve svém obchodě. Předchozí nájemníci se na štěstí zrovna minulý měsíc odstěhovali, ale i tak to tam potřebovalo vylepšit.

Pane na nebi! Luci, její vodicí pes Pluto a nová neteř nebo synovec se k ní brzo přistěhují! Už se nemohla dočkat.

Kapitola 3

Bella

V pondělí přesně v osm ráno přešla Bella dvorek od nového bytu k zadním dveřím ordinace. První den v nové práci. Nasadila tedy široký úsměv, a když ze svých dveří vyšel Konrad, přivítala ho. „Dobré ráno."

„Dobré, Baby Belle."

Zarazila se, a chtěla bratrovi vyhubovat, ale on ihned zvedl ruce na omluvu. „Promiň, jen si tě dobírám." A hned se také zazubil. „Nemohl jsem si pomoct. Je prostě moc fajn, že jsi tady."

Bella mu úsměv oplatila. Starší brácha byl pro ně s Williamem vždycky hrdina. Někdy trochu otravný, přesto hrdina. „Jistě jen proto, že se budu starat o tvé drahocenné miminko." Máchla rukou do haly se světle zelenými stěnami a prázdnými židlemi v čekárně.

Pak chvíli obdivovala okrouhlý mahagonový pult recepce a naleštěnou dřevěnou podlahu. Bylo tam mnohem víc prostoru, než čekala. Příjemné místo. Několik obrázků z pouště a fíkus v rohu ho ještě vylepšily.

Konrad zkřivil rty. „V Lightning Ridge žádná mimina nemáme."

Vtom od hlavních dveří zaslechli rachocení klíče v zámku a pak uviděli velký staromódní anglický kočárek, který někdo tlačil dovnitř.

Konrad se zazubil znova. „Až na Teddyho."

Bella sledovala mladou ženu, která dovnitř vjela s tím starým vozítkem a zavřela za sebou dveře.

„Dobré ráno, Mel. Zrovna jsem říkal sestře…," Konrad ukázal na Bellu, „že v Ridge nemáme mimina, co by se tu narodila. Pamatuješ si moji sestru ze svatby?"

„Ale jistě." Dívka se hned usmála. „Řekl jste ‚žádné děti kromě Teddyho'?" Usmála se i na Bellu a natáhla k ní ruku. „Ráda vás zase vidím, doktorko Greyová."

„Bella, prosím." Chopila se malé dívčí ruky a potřásla si s ní. Mel byla drobná žena s medově zbarvenými vlasy, staženými do praktického ohonu. „Vy jste jistě ta úžasná Melinda, o níž brácha pořád básní."

Melinda se zarděla, sklopila oči, ale očividně ji to potěšilo. „Jen Mel, prosím."

„A tohle je ten slavný Teddy," dodala Bella a nakoukla do kočárku. O jeho problematickém porodu minulý rok už slyšela skoro všechno.

Teddy byl už před narozením v péči specialisty ze Sydney kvůli gastroschíze, vývojové vadě, kdy část střev dítěte vyčnívá z těla otvorem vedle pupíku. Narodil se ovšem překotně a předčasně. Všechno ale dopadlo nadmíru dobře, i když přišel na svět v Ridge, protože vše zvládla Riley v roli hostující lékařky. Vrozenou vadu pak chirurgicky opravili specialisté a Teddy už byl v pořádku jako jiná zdravá batolata.

Bella se zadívala do jeho jasně modrých očí a chlapeček s buclatou tvářičkou se na ni hned usmál. „Ten je ale rozkošný."

„To je," odpověděla pyšně maminka Melinda a přelétla pohledem z Belly na Konrada. „Pořád nevadí, že ho s sebou beru do práce, že ne?"

Konrad ihned zavrtěl hlavou. „To Belle vadit nebude, viď?"

„Rozhodně ne. Těším se, až vás oba líp poznám."

Bella věděla, že Konrad s Riley pomohli Melindě v těžkém období. Teď byla jiná situace, a jednadvacetiletá dívka,

o celých devět let mladší než Bella, vypadala spokojeně a užívala si mateřství. Navíc se podle všeho skvěle starala o recepci. Obojí Bella považovala za výhru.

„Bude z nás super tým, Mel, nic se nebojte."

„Mamka do něj patří taky," ozvala se dívka.

„No jo, na Gretu nesmíme zapomínat," řekl Konrad a pak se obrátil k sestře. „Ta se na tebe přijde podívat kolem půl jedné."

Bella rychle pátrala v paměti. No ano – Melindina tchyně, domovnice a uklízečka, kterou tolik vychvalovala Riley. Další osoba, již si měla pamatovat ze svatby.

„Každý den nám nosí oběd," pokračoval Konrad. „A vždycky je toho tolik, že něco zbyde i na večeři."

„To zní báječně!" zvolala Bella upřímně. Nebyla bůhví-jaká kuchařka, což Konrad dobře věděl. Povídalo se také, že paní Greta vaří skvěle.

Konrad šeptem dodal: „První jídlo prý dostaneš zdarma – abys ho ochutnala, jestli ti bude vyhovovat i dál."

Bella zavrtěla hlavou a zadívala se na Melindu. „Žádný oběd zdarma nechci, jasně že jsem pro."

Melinda se usmála. „Tak já uvařím kafe. Jak ho pijete, Bello?"

„S mlékem a bez cukru. Díky, Mel."

Konrad se zasmál a mávl rukou ke dveřím do ordinace. „Tak se pojď podívat na Rileyino, vlastně už tvoje, pracovní místo." Cestou ještě přes rameno dodal: „Ale varuju tě, podle Riley je to krcálek. Klidně si můžeš zabrat moji ordinaci, ta je o něco větší."

Konrad strčil do dveří. Vyšetřovna byla opravdu maličká, vešel se tam pouze stůl se dvěma židlemi a vyšetřovací lůžko se zlatou plentou. Za stolem stála ještě knihovnička s lékařskými publikacemi a modely částí ženského těla. Ordinace se rozhodně nedala srovnat se vzdušným prostorem, jaký měla Bella k dispozici ve zdravotním středisku svých rodičů v Port Macquarie.

Přesto se na bratra usmála. „Později se podívám, jak to vypadá u tebe. Možná se tam vážně přesunu."

Melinda jim vzápětí donesla kávu, a když ji postavila na stůl v obou ordinacích, prošel hlavním vchodem obrovský chlapík v tričku s cenzurovaným nápisem. Byl bos a na krku měl zajímavé tetování, stoupající vzhůru k uchu.

Bella pohlédla na nástěnné hodiny. Půl deváté.

Melinda muže nevzrušeně pozdravila. „Dobré ráno, Cyrusi. Prosím, posaďte se, paní doktorka se vám hned bude věnovat."

Konrad se naklonil nad stůl a zapnul Belle počítač. Pak do notýsku zapsal heslo, lístek vytrhl, složil a podal jí ho. Na počítači se otevřela stránka s programem MedicalDirector a seznamem objednaných pacientů.

„Změň si to heslo, až budeš mít čas, ale tvůj první pacient je tady." Konradovi se pobaveně zalesklo v modrých očích. „Tak vítejte v Ridge, doktorko Greyová."

Když Bellin první klient – Cyrus Pinkerton, jak stálo na začátku seznamu – vcházel do ordinace, zdvořile se usmál. Konrad na něj mávl, aby se neostýchal, a vzápětí zmizel za dveřmi.

Cyrus už se zubil od ucha k uchu. „Tak vy jste malá ségra doktora Konrada a doktorky Riley!" Tělem docela vyplnil dveřní rám, dokud mu Bella nenaznačila, aby se posadil ke stolu. Hlavou jí přitom blesklo, jestli se židle pod jeho vahou nerozpadne.

Cyrus působil jako vlasatý, dobrosrdečný obr se zajímavým tetováním. Z blízka bylo vidět, že se mu po šíji vine černohlavý had, mizející kdesi v uchu. Bella honem odtrhla oči od rozeklaného rudého hadího jazyka.

„Posaďte se, prosím, pane Pinkertone. Jsem doktorka Greyová. Co pro vás můžu udělat?"

„Říkejte mi Cyrus."

Tak fajn. „Jak vám mohu pomoci, Cyrusi?"

„No, doktorko," zazubil se znovu Cyrus, i když mu několik zubů chybělo. „Já mám totiž nějaký svrbění…"

Kolem oběda už Bella pochopila, jak to v ordinaci chodí. Její první pacienti byli vesměs legrační starší horníci – kteří nejspíš přišli jen omrknout novou lékařku, a postarší ženy, jež potřebovaly nové léky na předpis. Jen rutina, nic komplikovaného a hlavně žádný náročný pacient, co by se dožadoval okamžité pozornosti, což byla příjemná změna.

V turistické oblasti v Port Macquarie, kde dosud žila, na příjemné klienty často nenarazila. V Ridge ji zatím všichni nadšeně vítali a chtěli se s ní lépe seznámit. Možná to stěhování nakonec nebyl tak špatný krok.

Zadívala se na fotografii v rámečku, zachycující ji a Williama v poslední den střední školy. Drželi se kolem pasu a měli hlavy u sebe. Obrázek mívala u postele v domě rodičů, teď ho umístila na okraj psacího stolu a promluvila na něj, což dělala často: „Myslím, že to zvládnu, Williame."

Když po rušném dopoledni vyšla z ordinace, v hale narazila na Konrada; bavil se s menší světlovlasou paní s mocným hrudníkem, která v náruči chovala Teddyho. Od recepce se na ně spokojeně dívala Melinda a z přilehlé kuchyňky vonělo jakési skvělé jídlo. Tohle je jistě Greta.

Konrad vzal sestru za loket a přitáhl ji blíž. „Tady je naše Bella." Legračně hlubokým hlasem dodal: „Pamatuješ se na Gretu, Bello? To je naše talentovaná šéfkuchařka, víš?"

Bella povytáhla obočí. „Zní to suprově, bráško." Podala ženě ruku. „Zdravím, Greto. Ráda vás zase vidím a něco tu báječně voní."

Krátce si stiskly ruce, pozdravily se přes Teddyho hlavičku a zase poodstoupily. „Máme těstovinové pondělí, tak jsem vybrala boloňské špagety, ale ty vaše jsem nechala v oddělených miskách, abyste si je mohla smíchat, až budete mít

čas. Taky netuším, co máte ráda, nebo jestli nejste na něco alergická."

„Hm, mňam, moje oblíbené jídlo. Děkuji. Není divu, že mi tak báječně voní. Ale jinak sním cokoli, co nemusím sama vařit, vážně."

Greta se usmála. „To váš bratr taky říkal, jenže…" Pokrčila rameny. „Chtěla jsem se ujistit."

Bella se zamyslela nad miskami. „Ale oddělit to není špatný nápad. Můžu si je smíchat s omáčkou i později a dát si část k večeři."

Ve čtvrtek odpoledne Bella odbočila k malému letišti na konci Opal Street, kde se ulice měnila ve Fred Reece Way a směřovala z města. Společnost Air Link létala z Ridge do Dubbo dvakrát týdně, ale ten den v pět hodin se letiště zdálo docela pusté.

„Díky za odvoz, Baby Belle." Konrad použil žertovnou přezdívku, ale ve tváři měl posmutnělý výraz jako vždy, když myslel na Williama.

Bella se tedy pokusila o odlehčení atmosféry. „Nemysli, že to jméno přejdu jenom proto, že odjíždíš."

„Promiň." Humor se z hlasu docela vytratil, nahradila ho starost. „Víš jistě, že to tady zvládneš?"

„Jistěže. S tolika pacienty budu mít práce nad hlavu a tím pádem žádný čas se v sobě rýpat."

Konrad dlouze vydechl a tišeji dodal: „Tak o tom posledním rozloučení aspoň popřemýšlej."

Bella nakrčila nos a zadívala se stranou na shluk zamčených hangárů. Viděla jen štěrkem vysypaný dvůr a za plotem runway, ovšem žádné lidi. „Jistě."

Bratr se dotkl její paže. „Bello? Jestli máš v plánu pátrat tu po Williamově životě, nech to radši plavat. Snaž se ten čas využít pro sebe a jít dál."

Jako to děláš ty, pomyslela si Bella, ale nevyslovila to. Konrad byl skutečně dobrý kluk a nic takového si nezasloužil. „Budu v pohodě. Ty hlavně doleť tím malým letadlem v pořádku do Sydney a užij si opožděné líbánky. Oba to potřebujete. Já se o to tvoje dílo tady postarám. Budeme s Mel skvělý tým, neboj."

Když viděla, že se Konrad stále tváří starostlivě, naklonila se a objala ho. „Klid, bráško, já to zvládnu."

Přesně to často říkala i Williamovi.

Když Bella vyjížděla z letiště, Konradovo letadlo už se v jejím zpětném zrcátku změnilo v nepatrnou tečku na obloze a zvuk motorů zanikl.

Za necelé dvě hodiny přistane Konrad v Sydney. Tou dobou slunce ještě nezapadá, jelikož je půlka října, takže nepřiletí za tmy.

Bella měla před sebou celých šest týdnů, než se Konrad vrátí na plánovanou návštěvu.

Ticho v autě se náhle zdálo výraznější, a tak se natáhla, aby zapnula rádio, ale ozval se jen šum statické elektřiny. Bella zavrčela a pak na poslední chvíli strhla auto na značenou objížďku, protože asfaltka do města byla z nějakého důvodu uzavřená. Což znamenalo, že než projede mezi všemi starými šachtami a haldami hlušiny na cestě do města, bude mít kapotu pokrytou oranžovým prachem.

Už teď na jaře venkovní teplota překročila třicítku a vzduch se tetelil horkem.

Kapitola 4

Bella

Dnes je *Taco pátek,* pomyslela si Bella, když vešla do ordinace první den v roli samostatné hlavní lékařky. Měla se tedy na co těšit. Dobré jídlo znamenalo jistou útěchu potom, co Konrad předchozí den odletěl – nemohla si pomoci, bez pocitu, že ho má za zády, se cítila trochu ztracená. Po Konradově odjezdu se jí o to víc stýskalo i po Williamovi.

Pak ucítila báječnou vůni kávy, takže bylo jasné, že Melinda už zapnula kávovar. Což bylo obětavé. Recepční se jí totiž svěřila, že je znovu těhotná a z vůně kávy se jí po ránu dělá zle od žaludku.

Zmínila se taky, že stejné to bylo i v případě prvního těhotenství, ačkoliv o něm dlouho nevěděla. „Teď už bych to poznala hned," řekla dívka, „je velký rozdíl vědět o těhotenství po šesti týdnech nebo to zjistit až v osmém měsíci jako u Teddyho."

Bella si neuměla představit, jaké je něco takového zjistit pár týdnů před porodem – propána! – ale Mel všechno očividně zvládala dobře, včetně té vůně ranní kávy. Navíc byla expert na registraci klientů a administrativu střediska OPAL, přičemž se ještě starala o Teddyho. Klučík byl naštěstí pohodové děcko, které si buď hrálo ve své ohrádce v čekárně nebo spalo ve velkém kočárku vedle recepčního pultu. Bella

se při pohledu na něj pokaždé usmála a brzy pochopila, že Mel a Teddy pro ni znamenají velký přínos.

První pacienti ještě nedorazili, a tak si Bella chvíli užívala pocitu, že je „šéfkou“ střediska. *Jupí,* pomyslela si trochu nervózně.

„Hezký pátek přeju, Mel,“ oslovila pak recepční a nasadila vlídný úsměv. „Jak Toby s Gretou přijali zprávu, že je na cestě nové miminko?“

„Všichni jsou nadšení. Jen…“ Mel se zadívala na Teddyho, usazeného na dětském koberečku v ohrádce. „Jen si nejsem jistá, že se Teddy bude chtít dělit o rodiče.“

Teddy, nejroztomilejší součást přijímací haly, si pro sebe broukal, ale když zaslechl své jméno, zvedl hlavičku. Matce věnoval šťastný bezzubý úsměv a na Bellu zamával.

Takové zlatíčko, pomyslela si Bella a mávla také. „Teddy to nepochybně s přehledem zvládne, stejně jako s maminkou zvládl všechno ostatní. Greta musí být nadšená.“

„Říká, že je,“ odpověděla Mel plaše. „A Toby se chová jako cvok, běhá po městě a každému to vykládá. Což by ještě nemusel. Je tak pyšný, že bude skutečný táta.“ Mel trochu zjihla, když na to pomyslela. „Och.“ Náhle si uvědomila, co řekla, a polekala se. „Tak jsem to nemyslela. On už je přece i Teddyho táta.“

Ach tak, pochopila Bella, *není to jeho biologický otec, ale o rodinu se stará.* „No jistě.“ Mávla rukou, aby se tím Melinda netrápila. „Už teď je báječný táta. Ale nové miminko je přece vzrušující novinka.“ Jenom ne pro ni samotnou. To bylo to poslední, co by se ona chtěla někdy dozvědět – pokud vůbec.

Vzala si od Mel kávu. „Jsou tu nějaké organizační problémy, o kterých bych měla vědět?“

Melinda zavrtěla hlavou. „Včera jsem updatovala software MedialDirector a patologie i rentgen zase fungují on-line.“

„Vy jste moje hvězda.“

Mel začala vysvětlovat, jak jejich program funguje, a Bella si uvědomila, kolik se toho ještě musí naučit, aby

po Konradově odjezdu nebyla tolik odkázaná na recepční. Řízení medicínského byznysu a logistiky se však zdálo poměrně zajímavé.

„Mamka taky vzkazuje, abyste dnes nezapomněla na setkání klubu Dámy z Lightning Ridge," dodala Mel. „Tentokrát se sejdeme v krámku u Meeshy – Duhové opály, ne na benzince u Desiree. Všichni se těší, až vás zas uvidí."

Bella potlačila povzdechnutí. Setkání s novými lidmi nebo s těmi, které už si nepamatovala, přece jen znamenalo rozptýlení. „Nemám ponětí, kde to je." Za celý týden se vlastně nedostala ze zdravotního střediska, tedy kromě cesty na letiště s Konradem. Nejspíš by měla chodit ven častěji.

Mel mávla rukou. Naštěstí si nevšimla, že Bella není zvlášť nadšená. „Stačí sejít dolů po téhle ulici. Klenotnictví je jen pár čísel za benzinkou směrem do centra. Meesha slaví tříleté výročí podnikání v Ridge, a tak ji chceme podpořit. Tu party zdálky uslyšíte."

„Takže ta Meesha je nová členka vašeho klubu?"

Mel přikývla, až jí poskočil culík na hlavě. „Já tam chodím jen občas, ale mamka říkala, že se Meesha přidala před pár měsíci. Je jí asi jako vám. Nejsou všechny staré." Mel se ihned zděsila a zakryla si pusu rukou. „Ehm. To jsem neměla říkat."

Bella se zazubila. „Jsem ráda, že mě nepočítáte mezi stařenky." Měla by se tam objevit, zvlášť když se Desiree chtěla zeptat na Williama. Ale jakmile na bratra pomyslela, opět posmutněla. „V kolik to tedy začíná?"

„V šest."

„Budu tam." Vtom se otevřely dveře a do haly vešel ošlehaný horník. Čas na práci.

V šest večer si Bella oblékla modrou zvonovou sukni, bílý top bez rukávů a nazula si sandály. Bylo stále horko, třebaže ještě nenastalo skutečné suché vedro, jaké tu mívají v létě.

To se mám na co těšit, pomyslela si, zaplaťpánbu, že existuje klimatizace.

I tak by se měla víc hýbat a chodit na procházky. Nepěstovala jogging jako Konrad s Riley, ale klidná chůze jí dělala dobře a pomáhala vyplnit stesk po chybějící rodině. Od příštího týdne se vždycky ráno před prací trochu projdu, slíbila si.

A dnes večer si cestou k Meeshe prohlédne aspoň kousek městečka Ridge. Usmála se pro sebe, když si uvědomila, že použila místní výraz – název města si přece zdejší zkracují vždycky.

Všechny obchody už měly samozřejmě zavřeno a za poslední týden se Bella do města nedostala. Strávila ho v ordinaci nebo čtením lékařských zpráv nových pacientů. Před Konradovým odjezdem se ale s bratrem prošla po okolí a jednou se zastavili na večeři v italské restauraci.

Na tak malém městě všude zavírali v pět, jak jinak, tedy až na hospodu, zmíněnou restauraci a jeden klub jménem Křoví. Když si Bella na to jméno vzpomněla, pousmála se. Šlo o jedno místo v Grawinu, tři čtvrtě hodiny vzdáleném, kam ji Konrad vzal minulou sobotu. Zkusila si představit, kolik emuů by na ni vyskočilo, kdyby se tam rozjela sama.

Hlavně ne v noci, Zvonilko. Znovu pocítila ostrý stah na prsou – ach ano, tak jí žertem říkal mladší bráška.

Vydala se dolů po Onyx Street, minula ohradu s důlními stroji a prastarými vraky aut. Cestou kolem chatek ucítila vůni čerstvě posečené trávy.

Na druhé straně ulice zahlédla jasně osvětlený krámek s opály, jehož si všimla už první den. Měl stěny z vlnitého plechu, velká okna a pěkné dřevěné chodníčky. Všude samé opály, pomyslela si, což je asi přirozené v opálovém městě. Jen si nebyla jistá, zda se v nic vyzná. Vyhnali by ji z města, kdyby to přiznala nahlas? Jsou to hezké kameny, jistě, ale ona dávala přednost spíš těm třpytivým – briliantům nebo safírům. Což by tu asi neměla vypustit z pusy.

Odbočila vpravo a přešla silnici, jenom se ještě zadívala na setmělou benzinku.

Podle Grety se dámský klub obvykle scházel v pátek právě venku za benzinkou, hned jak odpoledne zavřela. Bella pomyslela na Gretu s Mel, které se tak snažily, aby měla nějakou společnost a rychleji zapadla mezi místní. Je to od nich milé. Bella si povzdychla. Zkusí to tedy dnes večer a pak uvidí, co bude další týden.

Šla dál po hlavní ulici směrem k barevným murálům na betonových zdech. Veselé malby i barvy, příjemné zpestření.

Po levé ruce zahlédla další obchod s opály – lesklá, zářící okna a nápis Duhové opály. To bude ono. Z otevřených dveří se linula hudba a Bella si bezděčně začala pobrukovat známou melodii o ananasových koktejlech.

Večírek už byl podle všeho v plném proudu. Bella se zhluboka nadechla a nařídila si, že bude společenská – už nějakou chvíli to nezkusila. *Používej úsměv, děvče, a hlavu vzhůru!*

„Ahoj!“ ozval se náhle ženský hlas. „My už se známe? No jo! Ty musíš být Bella Greyová, že? Mel říkala, že přijdeš. Já jsem Meesha.“

Bella se zastavila přede dveřmi a nejistě se usmála na dívku s rudými kudrnami, která v jedné ruce držela tác se šampaňským a druhou na ni mávala. Krásné ruce měla ozdobené prsteny, nehty nalakované a s tácem obdivuhodně balancovala. Její jasně růžová halenka a tyrkysové harémové kalhoty jako by zdůrazňovaly energickou povahu. Bella se v sukni a bílé halence náhle cítila nezajímavá.

Meesha odložila tác na šikovný podstavec u dveří obchodu – pár sklenic se zakymácelo, žádná se nepřevrátila – a pak Bellu vzala kolem ramen. „Tak vítej v Ridge! Praktických doktorů je v okolí jako šafránu. Jak si tu zvykáš?“

Tak tohle je tedy Meesha. Bella pocítila neobvyklý závan spojení, což bylo zvláštní a docela příjemné. Už věděla, že se to nestává často, a cenila si toho.

„V práci je to fajn," odpověděla s úsměvem, ale nic dalšího neřekla. „Co ty? Žiješ tu dlouho?"

Meesha rozhodila rukama směrem do ulice. „Už to tak vypadá. A miluju to tady. Bláznivé místo." Ukázala zpět na obchod. „Jenže já jsem závislá na opálech."

Páni, tak přece někdo takový existuje! bavila se Bella v duchu. „Wow," řekla jen a připadala si nespolečenská. „Ale neříkej!"

Pak se zadívala do krámku za Meeshina záda, zahlédla skleněné vitríny, různorodý nábytek a zajímavé umění. A taky spoustu neznámých lidí. Obchod působil ještě zajímavěji než jen při pohledu zvenčí. „Ten krámek je tvůj?"

Meesha s hrdostí přikývla. „Jenom můj. A dnes slavíme třetí výročí otevření. Je tu akorát pár zákazníků a dodavatelů, moje sestra a přátelé," mrkla na Bellu. „Takže vítej."

Přátelé, pomyslela si Bella, taky bych nějaké potřebovala. Doma na pobřeží by se podobným příležitostem vyhýbala, držela by se u rodičů nebo by v jejich ordinaci pracovala do noci. Tam by se se svým žalem izolovala, ale tady ji ven vytáhla Greta s Melindou, a těm bylo těžší říct ne než rodičům.

Meesha si sebeironicky poklepala na hrudník. „Já jsem nákupčí, brusička i klenotnice v jedné osobě – opálová podnikatelka, jak někdy říkám. Tak pojď dovnitř omrknout moje poklady."

Když prošly vstupními dveřmi, hlasy, cinkání sklenic, hudba a smích ještě zesílily. Ve vitrínách Bella spatřila opálové šperky, jaké dosud neviděla. Tolik barev! „Tak tohle je fakt působivé," vypravila ze sebe, ale to už ji Meesha táhla za paži mezi své neobvyklé – a podle oblečení i různorodé a excentrické hosty.

Páni, tady to žije! A všichni se zdají tak šťastní, pomyslela si Bella a hned ji napadlo, že by jí trochu veselosti taky neškodilo. Hostitelka se tvářila hrdě a spokojeně a vyzařovala z ní i jistá srdečnost. Začala nově příchozí představovat všem poblíž, což bylo milé a docela příjemné, jenomže náhle

křikla, aby ji bylo slyšet přes hudbu: „Hej, všichni! Tohle je Bella, naše nová doktorka. Právě se do Ridge přistěhovala."

„Ahoj, Bello!" ozval se sbor hlasů a všichni v místnosti stočili oči směrem k ní. Tohle už bylo trochu moc, takže měla chuť vzít do zaječích. Přátelské tváře a úsměvy ji po chvilce zase uklidnily. Vzala si skleničku, kterou jí podal vysoký kluk s vlídným úsměvem, a taky tyčinku sýra s celerem – ty roznášela výrazně těhotná zrzavá žena, jen o něco starší než Bella, jež se druhou rukou držela svého partnera.

Bella se napila šampaňského. „Díky. Chutná skvěle." Usrkla ještě trochu. Přelétla očima po místnosti a s úsměvem mávla sýrovou tyčkou na lidi, kteří ji zdravili. Naštěstí tam neviděla nikoho ze svých pacientů. Konradovu klientelu tvořili většinou starší horníci nebo mladé rodinky, Meeshini přátelé spadali očividně do jiné kategorie.

Tihle lidé se podle všeho přišli hlavně pobavit nebo účastnit veselé obchodní akce.

Tedy kromě velkého zasmušilého chlapíka postávajícího v rohu. Když se na něj Bella zadívala, nemohla hned odtrhnout oči. Černá košile, černé džíny, obličej bez výrazu. Působil jako nečekaná záhada.

V Meeshině působivém, barevném obchodě nic na první pohled nevybočovalo – kromě něj.

Vtom ji hostitelka chytila za loket. „Pojď se seznámit s Desiree a dalšími holkami, jsou támhle v rohu." Odvedla Bellu na druhou stranu místnosti. „Greta ti možná řekla, že Dámy z Lightning Ridge se jindy scházejí vzadu za benzinkou."

„Řekla."

Meesha pokračovala: „Pro jednou vyměnily stolky z barelů a drátěné židle za můj krámek, aby mě podpořily, což je báječné. Tyhle ženské budeš milovat. Hodně vědí a je s nimi zábava."

Bella šla za Meeshou dál. „Většinu jsem potkala na bratrově svatbě v Sydney, ale tam jsem lidi moc nevnímala, takže se s nimi seznamuju znova. Gretu už znám líp."

„To je nejlepší kámoška Desiree a nejlepší kuchařka ve městě."

Bella se usmála a přikývla. „To už jsem měla tu čest zjistit." Vzpomněla si, že se Riley zmínila, jak vzornou Greta vede ve městě kavárnu a uvědomila si, jaké měla Melinda štěstí, že si vzala právě jejího syna, a ty dvě báječné ženské mohly utvořit tým – výjimečné štěstí.

Greta s Mel už ji spatřily a Greta hned Bellu přátelsky objala. „Jsem moc ráda, že jste přišla. Mel vám tedy dobře vysvětlila, kde to je." Vesele kývla na snachu, obrátila se k bělovlasé ženě z benzinky a přitáhla Bellu za paži blíž. „Desiree, pamatuješ si naši novou doktorku Bellu Greyovou?"

Teď, když Desiree neseděla za přepážkou, bylo jasné, že je o třicet centimetrů menší než Bella. „Už jsme se viděli na benzince. Sestra doktora Konrada. Jak se vede?"

Bella se usmála. Desiree, která ví všechno. „Ráda vás zase vidím."

„Váš bratr byl moc rád, že jste sem přijela," dodala Desiree a mozolnatou rukou si odhrnula pramen vlasů z tváře. Jasně bílé vlasy měla svázané tkaničkou od bot. „Už jste se teda zabydlela? Vidím, že Meeshu znáte, a vsadila bych se, že vy dvě toho spolu ještě hodně zažijete."

Meesha se zasmála a Bella usoudila, že Desiree je velmi přímá a svérázná, což není nic, čeho si člověk může všimnout při jednom letmém setkání.

„Ano, všichni jsou tu moc milí." Vtom si vzpomněla, že se Riley zmínila, že Desiree je svobodná matka, jejíž dcera se dlouho marně pokoušela otěhotnět. „Slyšela jsem, že si teď užíváte malého vnoučka, je to tak?" Uvědomila si, i když jen matně, že její dceru s rodinou potkala i na svatbě.

Starší žena hned zjihla a začala se usmívat, a Bella si své švagrové začala hned vážit o něco víc. „To je pravda – a hlavně zásluhou doktorky Riley a její kliniky. Náš klučina je neskutečné číslo, stejně jako jeho táta."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Pod opálovým nebem*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.